

kantoor te zien — voor zoover hij er dan wel eens een voet zet, op dat immers altijd eenigszins burgerlijke kantoor! — behoort tot de kleinigheden die een minder „übermenschlich” gentleman misschien wel zou kunnen misduiden — maar de rest is dan ook volmaakt in orde, zelfs zijn groote eerbied voor een lijdende en diep-religieuze moeder en zijn behoefte het meisje, boven bedoeld, in de sfeer van die moeder te brengen — ofschoon dit laatste toch weer met eenigszins twijfelachtige bedoelingen. Misschien het eenige menselijke goed dat deze melancholieke levensgenieter, naar mijn indrukken althans, zijn leven lang zal moeten ontberen, het is niet enkel de verheerlijkende praktijk, maar zelfs het begrip der echte en komplette liefde. Eén menselijk goed maar, doch dat misschien wel minstens opweegt tegen alle wijsheid, alle talent, alle levenskunst en alle genietingen, die in een leven als dat van Hinne Rode zijn vereenigd.

Van Genderen Stort zou niet de geboren prozaïst en niet de geboren romanschrijver moeten zijn, die wij in hem kennen, als er niet vele fraaie en scherpgeteekende bijfiguren in zijn boek voorkwamen en als dat boek, met zijn kunstige aaneenrijging van sonore volzinnen, weer niet voortreffelijk geschreven was. De vrouwen en meisjes in „Hinne Rode” — en er zijn weder lieflijke gestalten onder! — wij zien ze allen vóór ons, de mannen iets minder duidelijk, maar toch zeer genietbaar. Zijn romantische neigingen spelen Stort nu eenmaal altijd met meer succes parten bij het schetsen van mannelijke dan van vrouwelijke personen. Onnoodig vaag en onduidelijk blijft het tijdperk waarin het amsterdamsch verhaal speelt — Sarah Bernhardt noch de oude omnibussen zeggen ons daaromtrent genoeg. De vreemde en schoone vóórnamen in het boek: Hinne, Maghen, enz. aanvaarden wij met „een wellevenden glimlach”, zou Stort zelf zeggen, hij die zúlke graden van wellevendheid kent, ook in glimlachen, dat er betoovering van uitgaat — lezen wij niet op blz. 65: „Bij de ophaalbrug van de Overtoom bleef hij staan, en, zijn hoed lichtend, reikte hij haar de hand met een zoo wellevenden glimlach, dat zij hem betooverd aanstaarde.” Ik zou mij kunnen begrijpen, dat iemand zulk een zinnetje, behalve welluidend, ook eenigszins leeg noemde. Maar ja, dat is nu eenmaal de keerzijde van dezen geheelen stijl, waarin ook de gewoonste dingen des dagelijkschen levens op min of meer plechtige manier worden aangeduid.

Om nog een voorbeeld te geven: als Hinne — eindelijk „voor het huwelijk gereed” gekomen — eenige jaren met Maghen is getrouwd, lezen wij — het is op een der laatste pagina's van het boek: „Vier kinderen had Maghen in voorspoedige bevallingen ter wereld gebracht, twee knapen en twee meisjes. De knapen heetten Hinne en Steven, de meisjes Maghen en Hester. Zij waren allen bevallig en welgebouwd, met onbevangen blikken en lieflijken glimlach. Aan tafel zaten zij zwijgend en rechtop en antwoordden allen met bescheiden stemmen, als Grootmoeder of een der ouders hen iets